

alene har det Formaal at skaffe rejsende Logi og at beværte de i Gæstgiveriet boende, ligesom de specielle Bestemmelser om Kommuneafstemninger paa Landet efter Kommissionens Opfattelse bl. a. af turistmæssige Grunde gør det ønskeligt at opretholde Gæstgiveradkomsterne. I denne Henseende har det ogsaa spillet en Rolle for Kommissionen, at en Række af de danske Badehoteller efter de foreliggende Oplysninger alene har Gæstgiveradkomst.

For Købstædernes Vedkommende ses det ikke, at Praktiseringen af de gældende Bestemmelser om Gæstgiverier skulde kunne medføre uoverstigelige Vanskeligheder, ikke mindst naar Hensyn tages til den fyldige Domspraksis, der efterhaanden foreligger angaaende Gæstgiveres Næringsret; herom henviser man til den kommenterede Udgave af Beværterloven Side 66 ff.

Det, der har voldt Vanskeligheder i Praksis, er da ogsaa navnlig Bestemmelserne vedrørende Gæstgiverier paa Landet, idet saadanne Gæstgiverier har Ret til at beværte „rejsende“. Allerede i den 2den Ædruelighedskommission drøftede man indgaaende dette Spørgsmaal. I Kommissionsbetænkningen udtales herom bl. a. følgende:

„Det er næppe tilraadeligt, som fra forskellige Sider ønsket, at give en bestemt Definition paa Rejsende; dels former Forholdene sig forskelligt efter hver Beværtnings Beliggenhed og øvrige lokale Forhold, dels beror den paagældendes Egenskab af Rejsende ofte paa saadanne individuelle Forhold — Øjemedet med hans Tilstedeværelse, det Selskab, han er i, o. s. v. — som ikke lader sig samle i en almindelig Lovregel. Derimod kan der overfor det enkelte Gæstgiveri være Anledning til at definere Udtrykket Rejsende derhen, at de skal have Bopæl i en bestemt Afstand fra Gæstgiveriet, for derved at præcisere, f. Eks. at Beboerne i en nærliggende By, en Nabofabriks eller en større Gaards Personale „ikke kan anses som Rejsende“ i Gæstgiveriet.“

Man vil nu vistnok noget mere bestemt ramme den Tanke, der ligger til Grund for den gældende Lovs Regel paa dette Punkt, ved at erstatte Ordet „rejsende“ med Ordene „Personer, der er paa Rejse“, idet man herved maaske noget klarere end tidligere understreger, at Gæstgiveradkomst ikke hjemler Adgang til at drive almindelig Beværtningsdrift for Stedets Beboere. For yderligere at lette Bestemmelsernes Anvendelse i Praksis har man (i Udkastets § 10) indføjet en Regel om, at Personer, der har fast Bopæl i vedkommende Kommune, ikke kan beværtes i Gæstgiveriet, medmindre de bor i dette. I denne Regel, der formentlig vil udelukke en Række Tvivlsspørgsmaal baade for Mynighederne og for de Næringsdrivende selv, maa ikke indlægges, at man skulde mene, at Personer, der bor uden for Kommunen, normalt skulde kunne beværtes i Gæstgiveriet. Det afgørende i denne Henseende maa blive, om den paagældende efter de konkret foreliggende Forhold maa siges at være paa Rejse. Omvendt henledes Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen som foran nævnt alene paa Forhaand udelukker Personer, der har fast Bopæl i den paagældende Kommune, fra at blive beværtet i Gæstgiveriet, for saa vidt de ikke bor i dette. Derimod forudsættes det, at den indføjede nye Bestemmelse ikke omfatter f. Eks. Feriegæster og lign., selv om de midlertidigt maatte have Opholdssted i Kommunen, ligesom Bestemmelsen ikke vil hindre, at en Gæstgiver paa Landet beværter Kommunens Beboere ved „sluttet Bord“, jfr. Udkastets § 25 og § 34, Stk. 6. Enkelte af Kommissionens Medlemmer har næret Betænkelighed ved den foreslaaede nye Bestemmelse ud fra den Betragtning, at den vil kunne udelukke visse Personer, der i og for sig maa erkendes at være paa Rejse, fra at blive beværtet i Gæstgiverier, der ikke tillige har Beværterbevilling.

Man er iøvrigt inden for Kommissionen enig med den 2den Ædruelighedskommission i, at det næppe vil anbefale sig at give en skarp Definition af, hvornaar en Person kan siges at være paa Rejse. Som vejledende ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal